

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

เนื่องจากธุรกิจประกันภัยไม่ว่าจะเป็นประกันวินาศภัยหรือประกันชีวิต จำเป็นต้องอาศัยคนกลางในการติดต่อขอเอาประกันภัยกับบริษัทประกันภัยต่างๆ ดังนั้นผู้ที่มีบทบาทและหน้าที่สำคัญหรือเป็นคนกลางในการติดต่อก็คือ ตัวแทนประกันภัย¹ นายหน้าประกันภัย² และคนกลางประกันภัย³ เป็นผู้ติดต่อทำสัญญาประกันภัยกับบริษัทประกันภัย ถึงแม้บางครั้งผู้ซื้อประกันภัยอาจติดต่อกับผู้ขาย ประกันภัยโดยตรง และการที่จะขยายธุรกิจหรือทำให้ธุรกิจเจริญเติบโตขึ้น คนกลางประกันภัยจึงเป็นบุคคลที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินธุรกิจ เพราะบุคคลเหล่านี้มีส่วนช่วยผลักดันให้บริษัทประกันภัยเติบโตขึ้น แต่ตรงกันข้ามถ้าคนกลางประกันภัยประพฤติปฏิบัติตนผิดจรรยาบรรณและศีลธรรมแห่งวิชาชีพของตน ก็อาจส่งผลให้ธุรกิจประกันภัยไม่ก้าวหน้าและไม่ได้รับความไว้วางใจจากประชาชนหรือผู้เอาประกันภัย

¹ ตัวแทนประกันภัย ตามพระราชบัญญัติประกันภัย พ.ศ. 2535 คือ ผู้ซึ่งบริษัทมอบหมายให้ทำการชักชวนให้บุคคลทำสัญญากับบริษัท ตัวแทน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คือ ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งและมอบอำนาจให้กระทำการแทนอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือทุกอย่างในกิจการใดๆ

² นายหน้าประกันภัย หมายถึง ตามพระราชบัญญัติประกันภัย พ.ศ. 2535 คือ ผู้ซึ่งช่องหรือจัดการให้บุคคลทำสัญญากับบริษัท นายหน้า ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คือ คนกลางทำหน้าที่ชักชวนให้บุคคลฝ่ายหนึ่งได้เข้าทำสัญญากับบุคคลอีกฝ่ายหนึ่ง

³ คนกลาง หมายถึง คนที่ทำหน้าที่แนะนำการซื้อขายระหว่างสองฝ่าย คนที่ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยข้อพิพาททั้งสองฝ่าย (middleman ; go-between ; intermediary) อ้างใน เชียรชัย เอี่ยมวรเมธ. (2540). พจนานุกรมไทย (ฉบับอธิบาย 2 ภาษา). หน้า 350.

ปัญหาต่างๆ ที่เกิดจากการกระทำของคนกลางประกันภัย เช่น การบิดเบือนข้อความจริง ในกรมธรรม์ประกันภัย การรับเบี้ยประกันภัยจากผู้เอาประกันภัยแล้วไม่นำส่งบริษัท ส่วนแต่มีผลให้ผู้เอาประกันภัยไม่ได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์เพราะไม่มีสัญญาเกิดขึ้น ปัญหาเหล่านี้ทำให้ผู้เอาประกันภัยเสียหาย และถูกเอารัดเอาเปรียบตลอดมา แต่ปัญหาเหล่านี้ก็ยังไม่ได้รับการปรับปรุง และแก้ไขอย่างจริงจังและยังคงเกิดขึ้นทุกวัน เนื่องจากการกระทำของคนกลางประกันภัยเป็นเหตุผลที่ทำให้ผู้เขียนสนใจศึกษาวิเคราะห์ เพราะปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายใดๆ ในประเทศไทยที่ใช้บังคับคนกลางประกันภัยโดยตรง มีเพียงพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2535 ที่ใช้บังคับตัวแทนและนายหน้าเท่านั้น แต่ถึงอย่างไร พระราชบัญญัติทั้ง 2 ฉบับก็ยังมีเนื้อหาไม่ครอบคลุมและชัดเจนได้มาตรฐานในการควบคุมและส่งเสริมคนกลางประกันภัย และธุรกิจประกันภัย ให้ได้รับความเชื่อถือและไว้วางใจเป็นที่ยอมรับจากประชาชนทั่วไป ทำให้ภาพพจน์ของธุรกิจประกันภัยของไทยออกมาในแง่ลบเสมอ สังเกตได้จากประชาชนส่วนใหญ่ไม่นิยมทำประกันภัย เพราะกลัวว่าจะถูกหลอก ต่างกับต่างประเทศที่มีระบบธุรกิจประกันภัยที่เจริญก้าวหน้าได้รับความเชื่อถือจากประชาชนทั่วไป ทำให้ประชากรของต่างประเทศนิยมทำประกันภัยกันมาก อย่างเช่น ในประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา หรือสิงคโปร์ มีการพัฒนาด้านธุรกิจประกันภัยจนได้รับมาตรฐานสากลเป็นที่ยอมรับและไว้วางใจจากประชาชนและประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งประเทศเหล่านี้ได้มีการบัญญัติกฎหมายขึ้นมาควบคุม และกำกับดูแลธุรกิจประกันภัยและตัวแทนนายหน้าอย่างเข้มงวด ครอบคลุม และชัดเจน ผู้เขียนจึงสนใจวิเคราะห์กฎหมายต่างประเทศของ อังกฤษ สหรัฐอเมริกา และสิงคโปร์ เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาและควบคุมการกระทำต่างๆ ที่เกิดจากบุคคลดังกล่าว และเป็นแนวทางในการผลักดันให้มีนโยบายในการส่งเสริมธุรกิจประกันภัยในประเทศไทยให้ได้มาตรฐานสากลเทียบเท่ากับต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของศีลธรรม จรรยาบรรณในวิชาชีพ การฝึกอบรมความรู้ความชำนาญในการหาประกันภัย โดยมีสถาบันที่ได้รับการรับรอง เพื่อให้คนไทยไว้วางใจและนิยมทำประกันภัยกันมากขึ้น การประกันภัยจึงเป็นการบรรเทาความเสียหายวิธีหนึ่ง ที่จะช่วยให้ผู้ที่ได้รับความเสียหายกลับคืนสู่สภาพเดิม การประกันภัยในระยะเริ่มแรกได้ใช้วิธีรวมตัวกันของบุคคลที่ตกอยู่ภายใต้ความเสี่ยงภัยอย่างเดียวกันจัดตั้งขึ้นเป็นรูปของสมาคมซึ่งไม่มีลักษณะเป็นการค้า ต่อมาจึงได้วิวัฒนาการเป็นการดำเนินการที่มีลักษณะเป็นการค้า แต่เนื่องจากการประกันภัยเป็นกิจการค้าขาย ที่กระทบถึงความปลอดภัยหรือความผาสุกของสาธารณชน รัฐจึงต้องเข้ามาควบคุมการประกอบธุรกิจของผู้รับประกันภัย โดยการตรากฎหมายขึ้นใช้บังคับที่ใช้อยู่ปัจจุบัน คือพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 ทั้งนี้เพื่อให้บริษัทมีฐานะการเงินมั่นคง มีการดำเนินงานถูกต้องตามหลักวิชาการ

และมีบุคลากรที่มีความรู้ ความชำนาญ เชื่อสัตย์และไว้วางใจได้ เพื่อให้เล็งเห็นถึงประโยชน์ของผู้เอาประกันภัยเป็นสำคัญ

ความสำคัญของคนกลางประกันภัยนั้นไม่ได้อยู่ที่การหารายได้เข้าบริษัทด้วยการนำเสนอขายประกันภัยแต่เพียงอย่างเดียว ที่สำคัญยิ่งกว่าคือการทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์และสร้างภาพพจน์ความเชื่อถือศรัทธาของประชาชนที่มีต่อบริษัทที่ตนสังกัดอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในยุคโลกาภิวัตน์ที่การสื่อสารและข่าวสารข้อมูลทุกประเภทสามารถกระจายและเข้าถึงทุกกลุ่มเป้าหมายได้ในทุกพื้นที่

คนกลางประกันภัยจึงเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้ธุรกิจประกันภัยเป็นที่เชื่อถือศรัทธาของประชาชน คนกลางประกันภัยจึงต้องมีความรู้เกี่ยวกับการประกันภัยเป็นอย่างดีเพื่อจักได้อธิบายขยายความให้ผู้เอาประกันได้ทราบ เพื่อเขาจะได้ซื้อความคุ้มครองได้ถูกต้องตรงกับสภาพของความเสี่ยงภัยที่เขาเผชิญ คนกลางประกันภัยจึงต้องมีความซื่อสัตย์ มีคุณธรรมและจรรยาบรรณในการประกอบวิชาชีพไม่ต่างไปจากผู้ประกอบวิชาชีพอื่นๆ เช่น แพทย์ หรือทนายความ เป็นต้น

ด้วยเหตุที่การขายความคุ้มครองการเสี่ยงภัยเป็นสินค้าที่ไม่มีตัวตน ความคุ้มครองที่ผู้เอาประกันภัยได้รับเมื่อได้ตกลงทำสัญญากันแล้ว เป็นเพียงลายลักษณ์อักษรที่ปรากฏอยู่ในกรมธรรม์ประกันภัย ซึ่งเป็นเรื่องยากที่จะให้ผู้ซื้อเกิดความต้องการที่จะขอซื้อ การขายสินค้านี้จึงจำเป็นต้องอาศัยคนกลางประกันภัยเป็นผู้ชักชวน ชี้ช่อง หรือจัดการให้มีการทำสัญญาประกันภัยระหว่างผู้เอาประกันภัยกับผู้รับประกันภัย คนกลางประกันภัยจึงเป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อความเจริญและความน่าเชื่อถือศรัทธาของประชาชน ด้วยเหตุนี้เองพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติวินาศภัย พ.ศ. 2535 จึงได้กำหนดให้คนกลางประกันภัยต้องมีคุณสมบัติตามที่กฎหมายบัญญัติไว้และจะต้องจัดให้เข้าสอบความรู้เกี่ยวกับการประกันภัยเสียก่อน เมื่อสอบได้แล้วจึงจะออกใบอนุญาตให้ คนกลางประกันภัยอาจถูกปฏิเสธไม่ออกใบอนุญาตให้ ถูกเพิกถอนใบอนุญาตหรือระงับการให้ต่อใบอนุญาตได้ หากกระทำการอันก่อให้เกิดความเสียหายหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัย ผู้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยหรือประชาชน หรือฝ่าฝืนพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2535 หรือพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 แล้วแต่กรณีหรืออาจมีกรณีที่ทำให้ขาดคุณสมบัติในการเป็นคนกลางประกันภัย⁴

⁴ แหล่งเดิม.

เนื่องจากคนกลางประกันภัยจะได้รับคำบำเหน็จจากผู้รับประกันภัยเป็นการตอบแทนในการดำเนินการ แต่คนกลางประกันภัยจะได้รับคำบำเหน็จต่อเมื่อผู้เอาประกันภัยและผู้รับประกันภัยได้มีการตกลงทำสัญญากัน และผู้เอาประกันภัยได้ชำระเบี้ยประกันให้แก่ผู้รับประกันภัยแล้ว คนกลางประกันภัยจึงต้องใช้ความพยายามทุกวิถีทางที่จะให้บุคคลที่ตนชักชวน ตกลงเข้าทำสัญญาประกันภัยกับผู้รับประกันภัย ซึ่งบางครั้งอาจมีการอธิบายขยายความเกินกว่าข้อคุ้มครองในกรมธรรม์ประกันภัย หรืออาจมีการเก็บเบี้ยประกันภัยจากผู้เอาประกันภัยแล้วชักยอกไว้เสียเอง ทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยและประชาชน

ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวกับการควบคุมและกำกับคนกลางประกันภัย รวมทั้งการพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพคนกลางประกันภัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องเน้นให้มีคนกลางประกันภัยที่เป็นมืออาชีพมากยิ่งขึ้น อีกทั้งต้องยกระดับคนกลางประกันภัยให้ได้มาตรฐาน มีความรู้และจรรยาบรรณที่ดี โดยกำหนดกรอบมาตรฐานการดำเนินธุรกิจที่ดี (Best Practice) ซึ่งรัฐจะต้องหาทางส่งเสริมให้มีการกำกับดูแลกันเองของภาคเอกชนด้วย (Self Regulation) ทั้งนี้ เพื่อลดภาระของภาครัฐ (Deregulation)

สำหรับประเทศไทย แม้จะมีพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติวินาศภัย พ.ศ. 2535 ที่ใช้ควบคุมและกำกับดูแลคนกลางประกันภัยแล้วก็ตาม ก็ยังมีปัญหาทั้งในทางทฤษฎีและทางปฏิบัติอยู่เสมอ กล่าวคือรูปแบบการสอบสวนพฤติกรรมของคนกลางประกันภัยยังมีข้อบกพร่องอยู่เนื่องจากยังมีความไม่ชัดเจนในเนื้อหา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสถานะขององค์กร หรือเรื่องความรับผิดชอบของคนกลางประกันภัย ซึ่งองค์กรเหล่านี้จะเป็นรูปแบบขององค์กรเอกชน

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงสมควรจัดให้มีสถาบันหรือองค์กรที่ควบคุมและกำกับดูแลให้คนกลางประกันภัยมีความประพฤติ จรรยาบรรณ และการปฏิบัติงานให้อยู่ในขอบเขตของกฎหมาย เพื่อให้ประชาชนที่ได้ตกลงเข้าทำสัญญาประกันภัยกับผู้ประกอบธุรกิจประกันภัยได้รับการชดเชยเมื่อมีความสูญเสียหรือมีความเสียหายเกิดขึ้น

ด้วยเหตุนี้ได้ก่อให้เกิดแนวคิดในการศึกษาวิเคราะห์พระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 ตามแนวทางของต่างประเทศ รวมทั้งปรับเปลี่ยนรูปแบบขององค์กรให้มีองค์กรมหาชน ซึ่งจะได้รับอำนาจพิเศษตามกฎหมายเพื่อควบคุมสมาชิกและกิจกรรมที่คนกลางประกันภัยดำเนินต่อบุคคลภายนอกหรือสมาชิก เมื่อมีการปรับบทบาท

ขององค์กรให้มีลักษณะเป็นมหาชนแล้ว ขณะนี้กรมการประกันภัยในฐานะหน่วยราชการที่มีหน้าที่ควบคุมคนกลางประกันภัยยังคงมีหน้าที่วินิจฉัยข้อพิพาทในเรื่องมรยาทของคนกลางประกันภัย

การกระทำความผิดของคนกลางประกันภัยต่อผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประกันภัยตามกรมธรรม์ประกันภัย และประชาชน ทำให้มีการตั้งข้อสังเกตว่ากรมการประกันภัยซึ่งเป็นองค์กรที่ควบคุมกำกับคนกลางประกันภัยดังกล่าวข้างต้น เป็นองค์กรในทางปกครอง โดยได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์จากนักวิชาการในประเด็นเกี่ยวกับความบกพร่องเรื่องการศึกษา ความเข้าใจเรื่องความคุ้มครองของสัญญาประกันภัยระหว่างคนกลางประกันภัยและผู้เอาประกันภัย การสอบสวนการกระทำความผิดของคนกลางประกันภัย ตลอดจนการลงโทษคนกลางประกันภัยว่ามีความเป็นธรรมแก่คนกลางประกันภัยหรือไม่⁵

อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการศึกษาถึงการดำเนินธุรกิจประกันภัย พบว่ามีกระบวนการและลักษณะเฉพาะบัญญัติไว้ตามพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติวินาศภัย พ.ศ. 2535 ซึ่งกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันยังไม่เหมาะสม รวมทั้งไม่สามารถให้ความคุ้มครองและเยียวยาทางแพ่งและอาญาให้แก่ผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประกันภัยตามกรมธรรม์ประกันภัย และประชาชนได้อย่างเพียงพอ ดังนั้น การกำหนดรูปแบบ การควบคุมวิชาชีพ จะมีองค์กรทำหน้าที่วินิจฉัยชี้ขาดในการกระทำของคนกลางประกันภัยตามหลักสากลที่ดำเนินการโดยกลุ่มบุคคลในรูปของคณะกรรมการ (Committee System) จะเป็นองค์กรควบคุมวิชาชีพดังกล่าว อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเน้นเรื่องบุคคลากรเป็นสำคัญ อันส่งผลดีต่อผู้เอาประกัน หรือผู้รับประกันภัยตามกรมธรรม์ประกันภัย และประชาชนผู้บริโภค ทั้งคดีแพ่งและคดีอาญา

⁵ สถิติคนกลางประกันภัยที่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ณ วันที่ 1 มกราคม - 31 พฤษภาคม 2547 มีดังนี้

พ.ศ.	ตัวแทนประกันชีวิต (คน)	ตัวแทนประกันวินาศภัย (คน)	นายหน้าประกันภัย (คน)
2544	327,896	40,450	8,203
2545	366,022	42,945	10,667
2546	438,237	47,746	16,501
2547	467,686	49,871	17,718

ด้วยเหตุที่ในปัจจุบัน กฎหมายที่ใช้บังคับและเกี่ยวข้องกับคนกลางประกันภัย คือ พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2535 อีกทั้งยังมี ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในส่วนที่เกี่ยวข้องมาบังคับใช้อยู่ แต่บทบัญญัติกฎหมายดังกล่าว ยังไม่ครอบคลุมและได้มาตรฐานสากลในการควบคุมและส่งเสริมธุรกิจประกันภัย โดยเฉพาะ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้หาประกันภัย จึงทำให้ไม่ได้รับความเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับแก่ประชาชน ทั่วไป ทำให้ประชาชนไม่นิยมทำประกันภัย ซึ่งต่างกับต่างประเทศที่มีมาตรการทางกฎหมาย ในการควบคุมและส่งเสริมตัวแทนและนายหน้าประกันภัยอย่างจริงจัง เช่น อังกฤษ สหรัฐอเมริกา และสิงคโปร์ ผู้เขียนจึงสนใจที่จะศึกษาวิเคราะห์หามาตรการทางกฎหมายที่ใช้ในการควบคุมและ กำกับดูแลคนกลางประกันภัยในประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพเพื่อมิให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอา ประกันภัยและประชาชน จึงเป็นเหตุให้ผู้เขียนศึกษาและหาแนวทางประเด็นสำคัญที่จะนำไปสู่ แนวทางในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ตลอดจนกำหนดแนวทางการแก้ไขกฎหมายและจัดทำกฎหมายใหม่ เข้ามารองรับการดำเนินการธุรกิจประกันภัยต่อไป

1.2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาที่มาและความสำคัญของมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมคนกลาง ประกันภัย

1.2.2 เพื่อศึกษาแนวคิดและหลักการในการควบคุม กำกับ ดูแลคนกลางประกันภัย และส่งเสริมคนกลางประกันภัย

1.2.3 เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายในการควบคุมคนกลางประกันภัย และส่งเสริม คนกลางประกันภัย

1.2.4 เพื่อศึกษาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่ใช้ในการควบคุม และกำกับ ดูแลคนกลางประกันภัย

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

ปัจจุบันยังไม่มีบทบัญญัติในกฎหมายไทยฉบับใดที่กำหนดเกี่ยวกับบทบาท สิทธิและ หน้าที่ความรับผิดชอบโดยตรงของคนกลางประกันภัยอย่างชัดเจน จึงเห็นควรวิเคราะห์เปรียบเทียบ กฎหมายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคนกลางประกันภัยของประเทศไทย เปรียบเทียบกับของต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายไทยในอนาคต

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมและกำกับดูแลคนกลางประกันภัยตามพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 เพื่อหาข้อบกพร่องและแนวทางการในการปรับปรุงแก้ไข โดยศึกษาเปรียบเทียบกับมาตรการในการกำกับดูแลคนกลางประกันภัยของต่างประเทศ เพื่อนำมาวิเคราะห์ถึงมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมและกำกับดูแลคนกลางประกันภัยของประเทศไทยให้เหมาะสมต่อไป

1.5 วิธีที่จะดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยจากเอกสาร (Documentary Research) โดยการศึกษาจากกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลคนกลางประกันภัยตามพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 ทั้งสองฉบับ และวิเคราะห์ข้อมูลจากตัวบทกฎหมาย คำอธิบาย คำพิพากษาของศาลฎีกา บทความนักกฎหมายและผู้เกี่ยวข้อง โดยศึกษาเปรียบเทียบตัวแทนและนายหน้าประกันภัยตามกฎหมายของประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา และสิงคโปร์ เพื่อเป็นแนวทางในการควบคุมและส่งเสริมธุรกิจประกันภัยในประเทศไทยให้ได้มาตรฐานสากลและเป็นที่ยอมรับของประชาชนทั่วไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1.6.1 ทำให้ทราบที่มาและความสำคัญของปัญหาในการควบคุมและส่งเสริมคนกลางประกันภัย

1.6.2 ทำให้ทราบแนวคิดและหลักการในการควบคุม กำกับ ดูแลคนกลางประกันภัย และส่งเสริมคนกลางประกันภัย

1.6.3 ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมคนกลางประกันภัย และส่งเสริมคนกลางประกันภัยทั้งของต่างประเทศและประเทศไทย

1.6.4 ทำให้ทราบถึงแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่ใช้ในการควบคุม และกำกับดูแลคนกลางประกันภัย และกำหนดมาตรการทางกฎหมายในการกำกับคนกลางประกันภัยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น